

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 1898/2017
30.06.2017.године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Иване Рађеновић, председника већа, Љубише Милојевића и Слађане Стојановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца В.М. из ....., кога заступа Горан Ђорђевић, адвокат из ....., против туженог П.Д. „А. м. 987“ д.о.о. ...., ради исплате, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Пироту П1.26/17 од 28.03.2017. године, у седници већа одржаној 30.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Пироту П1.26/17 од 28.03.2017. године и одбацује тужба у односу на део тужбеног захтева којим је тражена исплата неисплаћених зарада за месец април 2015.године у износу од 24.558,09 динара, за мај 2015.године у износу од 23.109,37 динара, за јун 2015. године у износу од 24.560,19 динара, за јул 2015.године у износу од 24.289,84 динара и за август 2015.године у износу од 10.355,47 динара, са каматом по месечном доспећу.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у преосталом делу става првог и другог изреке, тако што се:

ОДБИЈА као неоснован тужбени захтев да тужени тужиоцу исплати износе и то:

за месец април 2015.године, преко износа од 24.558,09 динара, до износа од

45.633,28 динара, са законском каматом од 01.06.2015 године, до исплате,
за месец мај 2015.године преко износа од 23.109,37 динара, до износа од 34.224,96 динара, са законском каматом од 01.07.2015 године, до исплате,
за месец јун 2015. године преко износа од 24.560,19 динара, до износа од 34.224,96 динара, са законском каматом од 01.08.2015 године, до исплате,
за месец јул 2015.године преко износа од 24.289,84 динара, до износа од 34.224,96 динара, са законском каматом од 01.09.2015 године, до исплате и
за месец август 2015.године преко износа од 10.355,47 динара, до износа од 34.224,96 динара, са законском каматом од 01.06.2015 године, до исплате,
те да на надене износе за исти период уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, по обрачуну надлежног фонда пензијског и инвалидског осигурања.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да у име и у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање по обрачуну надлежног фонда пензијског и инвалидског осигурања на износ зараде од 24.558,09 динара за месец април 2015.године, на износ зараде од 23.109,37 динара за мај 2015.године, на износ зараде од 24.560,19 динара за јун 2015. године, на износ зараде од 24.289,84 динара за јул 2015.године и на износ зараде од 10.355,47 динара за август 2015.године, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука о трошковима садржана у ставу трећем изреке, тако што се обавезује тужилац да туженом надокнади трошкове у износу од 41.874,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да за период од 1.4.2015. до 31.08.2015. исплати на име неисплаћених зарада износе ближе описане у том ставу са припадајућом каматом. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на досуђене износе из става један уплати припадајуће доприносе надлежним фондовима. Ставом трећим изреке обавезан

је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 62.874,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио тужени, побијајући је у целости, из свих законских разлога, са предлогом да се побија одлука укине или преиначи.

Испитујући побијану пресуду сходно чл.386.ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55 /14), Апелациони суд је нашао:

Жалба је делимично основана.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл.374. ст.2. тач.1., 2., 3., 5., 7. и 9. ЗПП, на које повреде овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 13.11.2014 гдоине, до 14.08.2015.године када му је престао радни однос на основу Споразума о престанку радног односа закљученим између тужиоца и туженог. Тужени тужиоцу није исплатио зараде за спорни период у износима који су опредељени у тужби према обрачуну туженог. Тужени је тужиоцу за цео период доставио обрачун зараде који су оверени печатом послодавца и потписани од овлашћеног лица, који су приложени уз тужбу. Тужилац је определио висину потраживања за сваки месец сходно достављеним обрачунима и сходно налазу вештака на основу кога је утврђено да је висина неисплаћене зараде идентична висини зараде коју је обрачунао тужени и то за месец април 2015.године у износу од 24.558,09 динара, за мај 2015.године у износу од 23.109,37 динара, за јун 2015. године у износу од 24.560,19 динара, за јул 2015.године у износу од 24.289,84 динара и за август 2015.године у износу од 10.355,47 динара .

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд закључује да је тужени у обавези да у овом поступку исплати тужиоцу за месец април 2015.године, износ од 45.633,28 динара, за месец мај 2015.године износ од 34.224,96 динара, за месец јун 2015. године износ од 34.224,96 динара, за месец јул 2015.године од 34.224,96

динара и за месец август 2015.године износ од 34.224,96 динара, на име неисплаћених зарада, те да је у обавези да тужиоцу на надене износе уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежном фонду ПИО.

Међутим, због погрешне примене материјалног права, изнет закључак првостепеног суда се не може прихватити. Према одредби чл. 121 ст.1. Закона о раду, (Сл.гласник РС бр. 24/05, 61/05 и 75/14) послодавац је дужан да запосленом приликом сваке исплате зараде и накнаде зараде достави обрачун. Такође, послодавац је дужан да запосленом достави обрачун и за месец за који није извршио исплату зараде, док је ставом 6. исте одредбе, прописано да обрачун зараде и накнаде зараде које је дужан да исплати послодавац у складу са законом, представља извршну исправу.

Одредбом чл. 13. ст.1. тач.7. Закона о извршењу и обезбеђењу (Сл.гласник РС бр. 31/11....106/2015), који је био у примени у спорном периоду, прописано је да је извршна исправа она исправа која је другим законом одређена као извршна исправа, што предвиђа и одредба чл.41. ст.1. тач.8. Закона о извршењу и обезбеђењу („Сл. гласник РС“ бр.106/15) који је у примени.

У конкретној правној и чињеничној ситуацији када је тужени тужиоцу доставио обрачун зараде за спорне месеце у износима који су неспорни међу странкама, а који су оверен од послодавца и потписани од овлашћеног лица, исти сходно чл. 121 ст.6. Закона о раду, представљају извршну исправу, на основу које је тужилац у извршном поступку могао да тражи наплату свог потраживања.

Тужба у смислу заштите субјективног права може бити оправдана само ако тужилац има правни интерес да суд донесе предложену пресуду. Постојање овог интереса има значај процесне претпоставке, па уколико нема правног интереса тужба је недопуштена, што има за последицу одбачај тужбе.

Наиме, достављањем обрачуна, послодавац потврђује постојање обавезе, њену висину и доспелост, услед чега законска регулатива даје обрачуну својство извршне исправе која има за циљ поједностављење у бржу наплату потраживања, услед чега постоји правни интерес повериоца да покрене извршни поступак ради реализације свог права на исплату зараде.

Стога, запослени који има обрачун као извршну исправу нема правног интереса да путем парничног поступка, тражи нову извршну исправу доношењем пресуде, као у конкретном случају, јер је износе определио према обрачунима туженог, а тужени није неправилно обрачунао зараду у обрачунским листама, нити је оспорио тражене износе, што је утврђено и на основу налаза вештака. Чињеница да је тужиоцу престао радни однос на основу споразума која садржи обавезу исплате зараде у складу са императивном одредбом из чл. 186 Закона о раду, не утиче на другачије одлучивање у овој правној ствари, већ напротив право тужиоца да у законом предвиђено поступку наплати своје потраживање. Из изнетих разлога, у том делу првостепена пресуда је укинута и тужба одбачена, сходно чл.387.ст.2 тач.4. ЗПП.

Поред тога, првостепени суд је неправилно применио одредбе материјалног права када је усвојио захтев за износе преко износа обрачунатих у обрачунима туженог и утврђеним налазом вештака, за које износе није истакнут захтев у тужби и током поступка, а с друге стране странке у жалбеном поступку не указују на прекорачење тужбеног захтева. Имајући у виду да је обрачун зараде извршна исправа само до висине износа остварене, а неисплаћене зараде по истом, те да је у поступку на основу налаза вештака утврђено да тужени није неправилно обрачунао зараду и да тужилац није ни потраживао износе веће од обрачунатих од стране послодавца, то није ни било основа да првостепени суд обавезе туженог на исплату износа за спорни период у висини као у ставу првом изреке побијане пресуде, услед чега је у том делу првостепена пресуда преиначена и одбијен је захтев за износе преко обрачунатих износа исказаних и обрачунским листа до износа од 45.633,28 динара за месец април 2015.године, до износа од 34.224,96 динара за месец мај, јуни, јули и август 2015.године, као и захтев да се на наведене износе, за исти период, упале доприноси за обавезно социјално осигурање. Међутим, на износе зарада у висини исказаним у обрачунским листама, тужени послодавац је у обавези да уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, за спорни период, па је сходно чл. 394 ЗОО, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Преиначено је и решење о трошковима парничног поступка, садржано у трећем ставу изреке, јер према сада постигнутом успеху у спору, на основу чл.153. ст.2 и

154.ЗПП туженом припадају трошкови одговора на тужбу у износу од 6.000,00 динара, за састав жалбе 12.000,00 и износи на име таксе за жалбу и другостепену одлуку по 11.937,00 динара, што све укупно износи 41.874,00 динара.

Са изнетих разлога на основу чл. 387.тач.4.ЗПП-а, 394. ст.1.тач.4. и чл. 401.ст.3.ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 30.06.2017. године Гж1.1898/2017

**Председник већа-судија
Ивана Рађеновић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује
Управитељ судске писарнице**